

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Дому, на ринку вулиця Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ПАНИ Й ПІДПАНКИ.

"НЕ ДАЙ БОЖЕ З ІВАНА ПАНА".

Є така хлопська приповідка. І вона дуже правдива. Вилетить якийсь український "інтелігент" з під бідої селянської стріхи, "ліззе латини", надіне ковпиря, причепить собі титул "доктора" і вже "без бика до него не приступай". При зустрічі з українським селянином і робітником дре носа, говорить до него будучиною, а як зустріється із шляхтичем, з жидівським адвокатом, бізнесменом, то завиле коло них, як прибитий цулик. Дуже гордиться перед своїми земляками тим, що він "приятелею" з польською, жидівською "інтелігенцією", має серед неї "впливи". З українським селянином він в присутності тих своїх "приятелів" не стане й розмовляти, щоб не "скомпромітувати" себе... Це буде перед ними насміхатися з селянина, з його "дюдотем намащених" чобіт.

Чи не знайомі вам, товаришу читачу, такі образки? Наші противники кажуть нам, що немає української буржуазії. Нехай так. Нехай справді між Українцями немає тої справжньої, многогладної буржуазії. Нехай буде, що є лише дрібна буржуазія з середнім буржуазним нарібком — пани та підпани. І те, що є, оці українські пани та підпани — це багато гірше за справжню буржуазію! Це те, що наші працішники називають: "Не дай боже з Івана пана". Це панські наймити найнижчого гатунку. Коли пан скаже, що треба робітника замкнути за грати за "неповагу", то цей підпанок скаже — його треба повісити.

Цілий культурний світ поставився з омерзінням до замордованих американськими капіталістами Сакка й Ванзети, а реплітка українських патріотів в Луцьку, "Українська Громада", написала, що це "спантелічений". Значить, американські капіталісти праві, що замордували Сакка й Ванзети, а цілий світ, що борювався за врятування їхнього життя — спантелічився. А львівський "Новий Час", з 26. серпня, вже по замордованню Сакка й Ванзети кинув блягу на Ванзети, написавши: "Ванзети намагався минулого червня поповнити сомогубства через повішення. Але вчас надбігла сторожа й знала його з шурка".

Такої брехні на Сакка й Ванзети ми не бачили ані в одній ворожій американській буржуазній газеті. Підпанкові з "Нового Часу" не могло навіть прийти до голови, де і як Ванзети міг дістати шурка в камері смертників — і він кидав болотом на мученика капіталістичного правосуддя.

Або пощо нам йти за прикладами аж до старокраєвих газет, коли вистарчить заглянути до українських продажних газет, такі по цей бік океану. "Канадійський Українець", наприклад, дуже пишиться, що голандський уряд висидяє комуністів на острові Нову Гвінею ("Кан. Українець" пише — "Гінею") і від себе додає: "Можє бог дасть, що за прикладом розумної Голандії підє скоро і Канада і створиць такий "рай" нашим хлопцям з МакГрегора "стріту" у Вінніпегу". Бачите, нудячий раб, запобігаючи перед паном, каже йому брати приклад з "розумної Голандії". Після редактора "Кан. Українця" виходить, що Голандія розумна, а Канада "нерозумна". У своїй, так би сказати, надмірній широкості прищеленуватий редактор перебрешив. "Побожний" редактор "Кан. Українця" пишиться також, що приключники румунського вигнаного наслідника престолу, Карла, підклали пекельну машину в урядовій кабінеті прем'єра міністрів, Братіану, "яка мада вибухнула саме в той час, коли Братіану звичайно приходив до праці". Лихо його знає, яка причина пишиться з цього редакторів "Кан. Українця", але досить того, що він пише: "Тішмося, що не лише на Україні їх повно, заразилася отаманством і Румунія".

Зрештою "Кан. Українець" пишиться, що литовська аристократія хоче зробиць диктатора Литви, Сметону, королем, він пишиться, що квебекський католицький капелан Кастрейн домагється від уряду замкнення "Укр. Роб. Вістей"; він пишиться, що "трим з неба впалив у свистунийський "соброр" у Вінніпегу"; пишиться, що веселий український люд "швендяться" вулицями Вінніпегу, бо це значить, що він "любить Україну".

Колі-б такі "веселі хлопці в реверендах" появилися серед англійського громадянства, то воно сказало-б, що їх треба післати на кілька місяців до Брендону на відпочинок. А український читач тільки згітне та скаже: "Не дай боже з Івана пана". А це ще й не пан, а лише підпанок, що живе на чужому хлібі.

ЯКИХ ЖИДІВ УКРАЇНСЬКІ ПІДПАНКИ ЛАЮТЬ, А ЯКИХ ЗА ПАЗУХУ ХОВАЮТЬ.

Улюбленою лайкою українських підпанків, неграмотних редакторів на українських передових свідомих робітників — чазивати їх "жидівськими наймитами". Принесли вони ту лайку ще з старого краю. В Галичині, як відомо, багато по селах жидівських "посесорів", ляхварів, коршмарів, торговців, ріжних паразитів, що жили й живуть потом і кровю працюючих. Звичайно, наймитами у них були переважно українські бідняки. Не з любови до тих паразитів служили вони у них, але щоб заробити кусок хліба; служили вони у них так саме, як служили в польських чи німецьких панів, як служили в українських багачів. Але українська куркульня та безштанька зде-класована "інтелігенція", з обридженням відносилася до того українського робітника чи безземельного селянина, що служив в Жидів "посесора", торговця чи коршмара, називаючи його "жидівським наймитом". І в той сам час ті самі українські адвокати, попи, кооператори, політикери якнайкраще приятелювали з тими жидівськими паразитами. Вони плявали на жидівського вдовона, а з Жидом-буржуєм, паразитом вони за одним столом попиливали, з ним вони браталися й нині братуються. Український егомосьць і жидівський коршмар в галицькому селі були найближчими приятелями. І нині бачимо те саме. І нині УНДО, що складається з українських адво-

катів ("докторів"), попи, кооператорів, створило зблук з жидівськими сіоністами (з буржуазією) і пішло спільно з ними до виборів сільських рад в Галичині проти українських робітників і селян, проти жидівських та польських робітників.

Дуже "патріотично" обурюється та сама українська жовто-блакить, що радянська влада дає на Україні Жидам землю. Спитаєте: чому вона за це обурюється на радянську владу, а сама в Галичині лущиться з Жидями проти українських робітників і селян? Чому вона ні словом не промовиться проти Жидів-посесорів, проти жидівських коршмарів, що на західно-українських землях, під Польщею та Румунією деморалізують і руйнують українського селянина й робітника, проти жидівських ляхварів то-що? Чому її болить те, що на Радянській Україні дають Жидам можливість працює, а не визиском, заробляти на життя? Та тому, що вона добре знає, що радянська влада дає землю трудящим Жидам, а не паразитам, не посесорам, що живуть працює чужих мозолів, але тим, що хочуть власними мозолями працювати; радянська влада нікому не дає аж тільки землі, щоб він жив на ній чужою працює, але стільки, щоб він обробляв її власними руками. Колі-б радянська влада давала на Україні землю буржуйним Жидам-посесорам і то по кількох десятин на душу, то українська контрреволюція тишила-б. Вона тоді пішла-б рука об руку з тими Жидями, підлазилася-б до них, щоб разом спільно повалити радянську владу. Але вона знає, що цього не дідже, тому так відає на радянську владу.

"Кан. Українець", наприклад, вмістивши цілий ряд статтів програмничого характеру, вже з 14. вересня перестерігав своїх читачів, щоб часом помилково його не зрозуміли, та поясниє, що одних Жидів треба ненавидіти, а других любити й вчитись від них. Любити, каже він, треба цих Жидів, що "тверді у вірі і бізнесу"... "Жидів не треба різати але шанувати як бізнесменів". Ось яких Жидів треба шанувати, любити і від яких треба вчитись. Зате-ж "Кан. Українець" каже, щоб стеретися "большевицького Жиди, бо це такий сам злодій і пустий руйнік, як наш большевик".

В цьому й увесь патріотизм. Жиди бізнесмени, спекулянти, треба любити, у него треба вчитись, а Жиди-робітники треба ненавидіти, його треба цукувати. Тому то, як ми в одній з попередніх статтів заковували, в петлюривських урядах на Україні, у всіх його закордонних місцях сиділи жидівські адвокати, спекулянти, а жидівську бідноту петлюривські чорношличники громили. Навіть в петлюривській місії у Вашингтоні, як пише редактор "Укр. Голосу", що сам був й співробітником, було кілька Жидів: Гехтер, Кадель і Іхманіцький, які побирали величезні гроші й нічого не робили. Самий лиць Іхманіцький, як "голова торговельної місії", побирав по п'ять тисяч доларів в місяць і нічого нічого не робив. Не вірите нам, то послухайте самого редактора "Укр. Голосу".

"Замість отворити в Нью Йорку бюро Української Торговельної Місії, той пан замешкав в першорядній готелі Мекхалд, спекулював на біржі, а в своїй власній замешкав пан, що спав в вестибулі готелю і обсервував жінок які приходили та відходили з готелю. Раз на місяць регулярно зголошує свій славний комерсант в Вашингтоні до Бачинського по п'ять тисяч і знов не давав про себе цілий місяць нічого чути". ("Укр. Голос" з 7. вересня 1927.)

Вітється від таких Жидів, таких-Жидів треба шанувати, як бізнесменів — каже "Кан. Українець". І тільки тому, що таких Жидів не шанує радянська влада, що вона прогнала їх з України разом із Скоропадським, Петлюрою, зі всіма тими, що від них вчилися жити як паразити на тілі працюючих мас — тільки тому українська чорносотешчина, як від гетьманщини, так і від отаманщини, так скажемо відає на радянську владу.

ЗА ДВАЙЦЯТИЙ СНІП.

Недавно це було. Поїзди з нашого Підкарпаття везли сотні й тисячі сільського народу. Куди їдете? На доли на живна, на панські лани. За три, чотири тижні вертали вони в гори, а з ними їх дорібок, зароблене у пана збіжжя: корець, два три. Співади дучи, співади вертаючи. Незнайомий з нашим селом подумав-би, що це з гаразду великого люда так висипують. А пісня — це одинокое, що осталося нашому селянинові. І чим біда дужча, тим пісня тужливіша...

За 20-ий сніп збирали збіжжя на панському лані. 19 сніпів панові, а 20-ий собі — бповідають. В 3-ій годині ночі вишодили на роботу та з малими херрами на снідання й обід працювали до 9-ої, 10-ої ночі. Так 4 тижні. За 20-ий сніп!.. В тому селі, де ми робили — оповідають — було спокійно. А от друга партія в сусідньому пані мала перепалку з місцевими селянами. Місцеві не хотіли їх до роботи у пана пустити. Нарікали, що їм конкурренцію роблять, заробіток їм відбирають. До бікки дохідля. Але наші перемогли, бо влада за нашими обста, проти місцевих. Ой гірка бо то перемога і "переможи" здають собі з того справу, але відповідають: А що-ж робити? З голоду вмирати? Своє збіжжя не має, в горах нігде не заробиш. А жити хочеться! До війни на Мадяричину на живна ходили, тепер не пускають.

Ось вам положення. Робітників багато, а праці мало. Пани це використовують і наймають найдешевшого робітника. Якщо місцеві селяне не хочуть йти роботи на лан за 20-ий сніп, то вони спроважують посторонніх. А ті йдуть. Бо жити хочуть. І виявляється в конфлікт між самими селянами-Українцями. Тих з долів з тими з гір. Одні других проклинують, бо одні другим можливість життя відбирають...

Те, що діється тепер, нагадує ще часи панщини. Дідичи в крайнійо-циничній і злобий спосіб використовують тяжке, безвихідне положення нашого селянина і за працю платять... 20-ий сніп. Панам на руку йде польський уряд, який замкнув, вську можливість заробітків для українського селянства, в Німеччині, і колонізує нашу землю Мазурами. Через те з року на рік нашому селянству тяжче живеться і з року на рік дідичи зменшують плату. ("Новий Час")

НИЩЕННЯ ГУЦУЛЬЩИНИ.

Положення на Гуцульщині стає з кожним днем гірше. Навіть на закуплення кукурудзяної муки, яка є щоденним кормом мешканців Карпат, Гуцул не в силі сьогодні спромогтись в наслідок нечуваного обидолашення сіл. Недуги ширяться що-раз більше, чохотка, що здавалося-б на Гуцульщину не повинна мати пристоупу, шириться там поголовно. Уряд не старється зовсім йти на поміч виснаженому населенню, але навпаки йде на його знищення. На гуцульську бідноту спливають чимраз то нові карі й нові податки. Недавно наложено новий податок на гончарів і на всіх, що займаються дрібним домашнім промислом. Далі наложено дороговий податок. Кожний Гуцул має на основі цього влщувати до каси держави понад 150 золотих. Є це для Гуцула так великий грш, що він ніяк не буде в силі його заплатити.

ОТТАВА, 8. вересня. — "Канада Газет" з цього тижня подає офіційальне оповіщення про скасування тої постанови в кримінальному кодексі, що забороняла чужинцям мати в своїй домопосіданні рушницю, кріс або амуніцію без перміту.

ПОДІЇ В РІЖНИХ КРАЇНАХ І ОРГАНІЗАЦІЯХ

ЩЕ ОДИН СТРАШНИЙ БІЛЬШОВИЦЬКИЙ ДОКУМЕНТ.

Багато крику нароблено у Франції з приводу ще одного більшовицького документу, на цей раз таки дійсного, таки справді підписаного "Зіновєвим, Троцьким, Каменєвим, Раковським...". Документ цей є ніщо іншого, як резолюція опозиційних провідників у Весоюзній Компарті. В цій резолюції опозиції виправдується перед партією у гріхах своїх та заявляє, що вона стоїть душою й тілом за збереження жовтневої революції, за оборону Радянського Союзу, за міжнародно революційну й кличе жовнів цілого світа в разі війни капіталу проти Радянського Союзу — переходити на бік червоної армії, не воювати проти однієї оці світі пролетарської вітчизни — Радянського Союзу.

Французькі фашисти, головною мітарною зграя наробили з приводу цього багато крику й хотіли допровадити до зрівняння зносин Франції з Радянським Союзом, а в крайньому разі вигнати Раковського з Парижу, як радянського посла.

Французький міністер закордонних справ Брїан, що був в той час в Женєві на засіданню Ліги Націй, телефонував з Женєви до Парижа, до прем'єра Пуанкаре. Пуанкаре запевнив Брїана, що справе подогоджена, кабінет справи Раковського цілком не обговорював, і Раковський лишається в Парижі, бо резолюція, яку він підписав, до Франції не відноситься і що підписав він й як член Центрального Комітету комуністичної партії.

Одним словом — "найшій" одиї справжній комуністичний документ, але й на тому пошлілися в дури.

РАБСТВО В БРИТІЙСЬКІЙ КОЛОНІЇ.

Англійська буржуазна (головно ліберальна) преса переповнена історією двох рабів в африканській колонії Сіра-Леоне. Справа малася так:

Є в Африці англійська колонія Сіра-Леоне, а є зараз-же в межу території тої самої назви, яка є лише від протекторатом Англїї. На тій території існує ще рабство. Минулого року англійський уряд видав в колоній закон, що кожний, хто вступив на територію ко-

лонїї з території протекторату, той стає вільним чоловіком. Два тубильці так і зробили: вони втікли з території протекторату на територію колонїї і "стали вільними". Але властитель, у якого вони були рабами, знайшов їх і там та силою привів назад до себе в рабство. Справа опинилася в суді. Перший суд осудив поступок рабовласника, а верховний суд його виправдав, признавши йому право власності над рабами.

Ліберальна преса Великої Британїї обурилася проти того, що під англійським прапором панує ще рабство та поведла кампанію проти уряду Балдвіна.

Дивно. Адже-ж перед консервативним урядом були у Англїї уряди ліберальні. Хіба-ж не від них уряд Балдвіна дістав в наслідство колонїї з їхніми законами?

"ЦИВІЛІЗОВАНИЙ" ПРИЯТЕЛЬ ЛЮДСТВА.

Так московська "Правда" називає англійського письменника Бернарда Шо.

Бернард Шо — 70-літній старик, письменник, що за своєю літературну працю дістав нобелівську премію.

Бернард Шо — соціаліст та ще й англійський. На бенкеті, що влаштувала йому Партія Праці в 70-літню річницю, він сказав, що відрадіється від інших мистців-письменників тим, що поїв овочі науки К. Маркса — соціалізм.

Європейська демократія дуже любить Шо за його соціалізм. Американський газетний король, Герст, в сотках своїх газет проповідає в Америці "соціалізм" Бернарда Шо.

Недавно кореспондент німецької газети "Нае Фрає Прессе" розмовляв з Шо про Китай і про політику Англїї в Китаю. І соціаліст Шо заявив, що Англїя бє й буде біли Китаїчів.

"Ні, ми не можемо уступити з Китаю" — сказав Шо. — Я гложусь з Рамзеєм МекДоналдом, що ми не можемо піддатися. Дуже правдоподібно, що Китай в найближчі десять чи сто літ стане нацією. Правда також, що пам'ять в Китайській дошва за їхні коси й що вони будуть ненавидіти всіх, хто їм тепер ставить опір. Ми не праві, але ми не можемо відмовитись від своїх позицій. Ми є в стані того чоловіка, який

набив другого. Він з охотою закінчив би кількома веселами словами, але він не може, він мусить бити його далі. Ми повинні затримати своє обличчя, престиж британської імперії поставлений на карту. Можливо, що це недобре, але це по людськи. Життя ніколи не є по-людським".

Таке говорить "соціаліст", який хвалиться, що поїв всі науки К. Маркса. Здається, що він їх не переварив як салі, від цього йому стався запір, це подідало на голову й він верзе от-такі.

НАЗАРУК ПРИБІВ В ГАЛИЧИНУ ДО РОБОТИ.

Осип Назарук — доктор Осип Назарук, страшний проти-польський вошка, що замаскував Петлюру за зраду, за продаж Галичини польській шляхті, що допомагав Петрушевичові втікти від Польків, що в пресовому бюрі у Відні нововів з Польками, що в Канаді долари збирав для боротьби з Польками — нині той самий Назарук вернув під захист польської шляхти...

Що-ж то сталося? Невже-ж польська шляхта так змилосердилася над Українцями, що їх "найбільшого" проти-польського вошку випустила до Галичини? Ні, бачимо, що шляхта далі десятками лакує в тюрми українських селян і робітників в Галичині.

Не шляхта вклонилася Назарукові, але Назарук заслужив собі в шляхті милість. Заслужив своєю продажною роботою в Канаді й Злучених Державах. В Канаді десятки тисяч доларів зібрав і не проти польської шляхти їх зужив; в Злучених Державах кинув велику кістку незгоди між українське населення.

Потім вірно став на бік польського висланця єпископа Богачевського, Шевченка, Драгоманова, І. Франка рушниками назвав (ще в останніх числах "Кан. Українця") нападе на Шевченка за його "ні жиди ні ляха" — за вірну службу польській шляхті в останніх кількох роках польська шляхта не тільки простила Назарукові всі "гріхи його молодості", але, як хочуть чутки, сама задросла його до Галичини для хрунівської роботи.

Таки то "народні діачі". Кажуть, що в Галичині Назарук обійме місце Володимира Бачинського... Газетяр.

КОЛЮЧКИ.

В п'ятницю, 22. вересня, в Злучених Державах буде велике демократичне всеркає свято... В той день в Шікаго Демпсей Туєна буде кулакувати, а Туєні Демпсея.

Буде свято демократичного кулакомордія.

Телеграми доносять, що поліція Злучених Держав спіймала за корабель, який вів два мільйони галлонів горілки для тверезих глядачів кулачної битви між Демпсеєм і Туєном.

Скільки мільйонів галлонів вдалося бутлегерам (в порівнянні з поліцією) провезти на мішце бою — про це телеграма нічого не згадує.

Якийсь тайний детектив, такий тайний, що навіть сам свого імені не знає — викрив, що якийсь демократичний справник в Злучених Державах підробив 20 тисяч тикетів на свято мордобиття Демпсея й Туєна.

Той тайний детектив докладає знає, що ці справники продали вже 10 тисяч цих тикетів по 40 доларів за тикет, а ще мають привезти з Нью Йорку до Шікаго 10 тисяч цих тикетів.

Цікаво, що тайний детектив все знає, газетам про це оповідає й про те ніхто не знає, киде й кого ловити.

Це тому, що всі кричать "ловить злодія" і сам злодій не знає кого ловити.

В "Укр. Голосі" хвалиться

Вашингтону... з любови до України.

Пише редактор "Укр. Голосу", що один Мирослав Стечишин, що співробітничав у петлюривській місії у Вашингтоні, він брав 400 доларів на місяць лише за те, що ножицями витинав з газет все те, що писалося в них про Україну.

Вірно, що воно так було.

Далі хвалиться редактор "Укр. Голосу" Мирослав Січинський брав по 500 доларів місячно й менше робив за Мирослава Стечишина.

Славно колись Миро-слави працювали на славу "неякні України", а тепер один другого за це знеславлюють.

Пише також редактор "Укр. Голосу", що секретар петлюривської місії у Вашингтоні, Козакевич, був такий дурний, що не здібний був листа написати, цілими днями сидів в канцелярії й тупо глядів в стіну. Листи писав сам голова Бачинський, а підписував їх секретар Козакевич.

Іншими словами: коли Бачинський побачив, що його секретар дурний, то він зробив його своїм головою, а себе його секретарем.

"Кожний робітник в місії мав своє заняття — пише М. Стечишин, — але найвбідніше з усіх занять мав М. Січинський. Він кудись ходив собі і нероз цілими тижнями не показувався в канцелярії".

М. Січинський за 500 доларів місячно швендявся вулицями

Куркулєнко.